

1 skyrius

Tasai skambutis atkeliavo per darbinę telefono liniją — sistemą, kuri buvo mažų mažiausiai dvidešimties metų senumo ir kurią visokios technologinės naujovės jau seniausiai lenkė. Ragelį pakėlė tatuiruota skambučių priėmėja vardu Felisité — nauja mergina darbe, kurios čia neliks greičiau, nei ji įvaldys visas darbo prie telefono subtilybes. Regis, visi ruošėsi iš čia išeiti, ypač pagalbiniai darbuotojai. Atlygis apgailėtinas. Bendra nuotaika sumauta. Teisėjų veiklos vertinimo komisijai jau ketvirtį metų iš eilės apkarpomamas biudžetas, o tą darantys įstatymų leidėjai net nelabai numanė tokią įstaigą esant.

Felisitei šiaip taip pavyko nusigauti iki apgriozdinto Leisės Stolts darbo stalo.

— Skambina trečia linija, — pranešė ji.

— Kas skambina? — paklausė Leisė.

— Kažkokia moteris, neprisistatė.

Atsakyti galima labai įvairiai. Visgi tuo metu Leisė nuobodžiavo ir nenorėjo švaistyti savo energijos deramai paauklėti merginą. Biure vis mažiau paisoma visokių taisyklių ir protokolų. Disciplina sumenko, ir Teisėjų veiklos vertinimo komisijoje vis labiau įsigalėjo chaosas.

Kaip veteranei, pačiai *Veteranei*, jai svarbu buvo rodyti pavyzdį.

— Ačiū, — padėkojo ir nuspaudė mirksinčią lempuotę. — Leisė Stolts.

— Laba diena, ponias Stolts. Galite dabar šnekėti?

Moteris, išsilavinusi, specifinės tarsenos negirdėti, apie keturiasdešimt penkerių, plius minus treji metai. Leisei visad patikdavo spėlioti apie žmogų iš balso.

— Su kuo turiu garbės kalbėti?

— Sakykim, dabar esu Mardžė, bet naudojuosi ir kitais vardais.

Leisę toks prisipažinimas pribloškė, ji kone sukrizeno:

— Na, bent jau gerai, kad prisipažinote. Nes paprastai prireikia nemažai laiko, kol išiaiškini, kad paskambinęs žmogus prisistatė svetimu vardu.

Anoniminiai skambintojai čia buvo kasdienybė. Žmonės, jaučiantys skaudulius dėl teisėjų, visados baiminosi ir vengė atvirai stoti prieš sistemą. Kone visi nuogaštavo, kad akistata su aukštesnėmis galiomis jiems gali baigtis blogoju.

Mardžė tarė:

— Norėčiau su jums pasišnekėti, bet kur nors privačiai.

— Na, mano kabinete, jei reikia, privatu.

— Oi ne, — nukirto ji, išgąsdinta net tokios minties. — Taip negerai. Žinote tą „Sailerio“ pastatą šalimais?

— Be abejo, — patikino Leisė ir atsistojusi pažvelgė pro langą į „Sailerio“ pastatą — vieną iš niekuo neišsiskiriančių valstybinių daugiaaukščių Talahasio centre.

— Tenai pirmame aukšte yra tokia kavinė. Galime susitikti ten? — pasiūlė Mardžė.

— Tikriausiai. O kada?

— Dabar. Jau geriu antrą puodelį latės.

— Lukterkite. Leiskite man susirošti. O jūs mane pažinsite?

— Taip. Radau jus internete. Aš būsiu gale, kairėje.

Leisės kabinete iš tikrųjų buvo privatu. Stalas iš kairės likęs tuščias, nes jos buvęs kolega perėjo į didesnę agentūrą. Kabinetas kitoje koridoriaus pusėje andai perdarytas į sandėliuką.

Ji nuėjo link Felisitės, o tada šmurkštelėjo į Dareno Tropo

kabineta — tasai vyriškis čia dirbo tik dvejus metus ir jau žvalgėsi naujos darbovietės.

— Užsiėmęs? — paklausė Leisė, pertraukdama kolegos veiklą, kad ir ką jis ten veikė.

— Tiesą sakant, nelabai.

Ne taip jau svarbu, ką jis ten daro ar ko nedaro.

Jei Leisei reikėjo, Darenas turėjo viską mesti ir imtis jos užduočių.

— Reikia paslaugėlės. Dabar einu į „Sailerį“ susitikti su nepažįstamąja, kuri ką tik prisipažino prisistačiusi išgalvotu vardu.

— O, tokią mistiką mėgstu. Kur kas geriau, nei sėdėti čia ir skaityti apie kažkokį teisėją, kuris laidė nepadorius komentarus liudininkės atžvilgiu.

— Labai nepadorius?

— Ganėtinai išraiškingus.

— Turim nuotraukų, vaizdo įrašų?

— Kol kas ne.

— Jei gausi, pranešk. Tai va, gali penkiolikai minučių atsitraukti ir padaryti nuotrauką?

— Žinoma. Jokių problemų. Neįsivaizduoji, kas ji tokia?

— Neturiu supratimo.

Leisė išėjo iš pastato, neskubėdama apsuko kvartalą pasiėgaudama vėsiu oru, o tada nužingsniavo į „Sailerio“ pastato vestibulį. Buvo beveik keturios, tad tokiu metu nelabai kas kitas gėrė kavą. Mardžė sėdėjo prie mažo staliuko kairėje. Ji mitriai sumojavo ir liko sėdėti lyg niekur nieko, tarsi baimindamasi, kad kas jos nepastebėtų. Leisė nusišypsojo ir priėjo prie moters.

Afroamerikietė, įpusėjusi penktą dešimtį, profesionalė, patraukli, išsilavinusi, plačiomis kelnėmis ir aukštakulniais, atrodanti dailiau nei pati Leisė, nors dabar Taryboje galima rengtis kaip tik nori. Senasis viršininkas norėjo, kad visi būtų

švarkuoti, džinsuoti ir su kaklaraiščiais, tačiau prieš porą metų jis išėjo į pensiją, o jam iš paskos išėjo ir daugelis taisyklių.

Leisė praėjo pro barą, kur dykinėjo baristė, pasidėjusi alkūnes ant stalviršio ir abiem rankomis įnikusi į savo rožinį telefoną. Į aplinką nekreipė jokio dėmesio ir su kliente nė nesivargino pasisveikinti, tad Leisė nusprendė, kad kavos jai šiandien ir taip užteks.

Mardžė neatsistodama ištiesė jai ranką ir tarė:

— Džiugu jus matyti. Gal kavos?

Leisė šyptelėjo, padavė jai ranką ir atsisėdo priešais prie kvadratinio staliuko.

— Ne, dėkui. Tai jūs Mardžė, taip?

— Šiuo metu taip.

— Na, nekokia pradžia. Kodėl prisidengiate kitais vardais?

— Kad papasakočiau savo istoriją, prireiks kelių valandų — nesu tikra, ar norėsite jos klausytis.

— Tai kam tada vargintis?

— Prašau, ponია Stols.

— Leisė.

— Leise, susimilkite. Net neįsivaizduojate, kokią dabar išgyvenu emocinę traumą. Jaučiuosi visiškai sugniuždyta, suprantate?

Moteris atrodė normaliai, gal tik kiek per daug nervinga. Gal čia nuo antros latės. Akys šaudė tai kairėn, tai dešinėn. Jos buvo gražios, įrėmintos didelių vyšninės spalvos akinių rėmelių. Tų akinių jai, matyt, nereikėjo. Čia labiau kaip aksesuaras, subtili maskuotė.

— Net nežinau, ką jums pasakyti, — tarė Leisė. — Tai gal pradėkite pasakoti, o tada jau matysime?

— Skaičiau apie jus. — Ji pasilenkė prie savo kuprinės ir mikliai ištraukė bylą. — Indėnų kazino atvejis, visai šviežias. Pričiupot pajamas slapsčiusį teisėją ir jį pašalinot. Vienas korespondentas tai pavadino didžiausiu kyšininkavimo skandalu Amerikos jurisprudencijos istorijoje.

Moters ištraukta byla buvo dviejų colių storumo ir, kaip susidarė įspūdis, kuo tvarkingiausiai sudaryta.

Leisė atkreipė dėmesį, kad ji pavartojo žodį „jurisprudencija“. Kaip nesusijusiam žmogui labai neįprasta.

— Na, gana nemaža byla, — dėdamasi kuklia atsiliepė ji.

— Gana nemaža? — šyptelėjo Mardžė. — Jūs atkapstėte kriminalinę grupuotę, prispaudėte uodegą teisėjai ir krūvą žmonių pasodinote į kalėjimą. Ir jie ten, tikiu, tebesėdi.

— Teisybė, betgi tai toli gražu nebuvo vien mažos mergaitės šou. FTB daug prisidėjo. Atvejis išties sudėtingas, keli žmonės buvo nužudyti.

— Įskaitant ir jūsų kolegą, poną Hjugą Hečą.

— Taip, įskaitant Hjugą. Įdomu, o kodėl tokį tyrimą jūs atlikote?

Mardžė suglaudė rankas ir pasidėjo jas ant bylos, kurios iki šiol dar neatvertė. Moters smiliai lengvai drebėjo. Ji žvilgtelėjo įėjimo pusėn, apsidairė po kavinę, nors niekas nei atėjo, nei išėjo, nei pajudėjo — netgi baristė, kuri toliau klajojo padėbesiais. Sriūbtelėjo pro šiaudelį. Jei čia ta jos antra latė, tai panašu, menkai tepaliesta. Ji pavartojo žodį „trauma“. Prisi pažino esanti „sugniuždyta“. Leisei nūnai toptelėjo, jog ši moteris įsibaiminusi.

— Ai, argi čia tyrimas, — paprieštaravo Mardžė. — Tiesiog šį tą paskaitinėjau internete. Juk ten viskas pasiekama.

Leisė nusišypsojo ir stengėsi būti kantri.

— Na, nežinau, kur čia mūsų kalba pakrypo.

— Jūsų darbas — tirti teisėjų, kurie kaltinami piktadarystėmis, veiklą, tiesa?

— Teisingai.

— Ir jūs seniai tuo užsiimate?

— Atsiprašau, kuo tai susiję?

— Prašau, pasakykite.

— Dvylika metų. — Skaičius nuskambėjo tarsi pralaimėjimo pripažinimas. Atrodė, šitiek ilgai.

— O kaip jūs imatės bylos? — paklausė Mardžė, vis sukdamą ratus aplink.

Leisė giliai įkvėpė ir prisakė sau būti kantriai. Žmonės, su savo skundais nuėję taip toli, neretai būna mažumėlę sutrikę. Ji šypsodamasi atsakė:

— Na, paprastai žmogus, norintis apskųsti teisėją, susisiečia su mumis, ir mes susitikę tą reikalą aptariame. Jei pasirodo, kad nusiskundimai turi pagrindo, tada tas asmuo turi pateikti formalų skundą, kurį mes per keturiasdešimt penkias dienas išnagrinėjame. Tai vadinama vertinimu. Devyniais atvejais iš dešimties tai yra tolimiausia to skundo stadija, nes daugumą atvejų tenka atmesti. Jei nustatome netinkamų veiksmų, tada pranešame teisėjui, kad jis ar ji per trisdešimt dienų atsakytų. Paprastai tokiu atveju visi kreipiasi į advokatą. Prasideda tyrimas, apklausos, liudininkų parodymai — žodžiu, darbai.

Leisei bepasakojant, į kavinę įėjo Darenas. Jis išblaškė baristę užsisakydamas kavos be kofeino, palaukė, kol ją paruoš, tada, nekreipdamas dėmesio į moteris, prisėdo prie stalielio kitame kavinės gale, atsivertė nešiojamąjį kompiuterį ir dėjosi rimtai bedirbąs. Kuo ramiausiai jis nukreipė kompiuterio kamerą į Leisės nugarą ir Mardžės veidą, priartino vaizdą ir pradėjo filmuoti. Padarė įrašą ir keletą nuotraukų.

Jei Mardžė jį pastebėjo, tai neišsidavė.

Ji atidžiai klausėsi Leisės, o tada paklausė:

— Ar dažnai tokiu atveju teisėjas pašalinamas iš pareigų? Ir vėl, kaip čia susiję?

— Ne, laimei, nedažnai. Mūsų jurisdikcijai priklauso daugiau nei tūkstantis teisėjų — absoliuti dauguma jų yra sąžiningi ir darbštūs profesionalai. Didžioji dalis mūsų gaunamų skundų būna dėl nerimtų pažeidimų. Paprastai kreipiasi įpykę bylininkai, kurie liko nepatenkinti bylos baigtimi. Daugybė skrybų bylų. Taip pat įsižeidusių advokatų skundų. Darbo turime, tačiau daugeliu atvejų konfliktai išsprendžiami.

Pagal jos nupasakojimą darbas atrodė nuobodus, o po dvylikos metų Leisei jis išties toks ir buvo.

Mardžė atidžiai klausėsi, pirštais barbendama per bylą. Ji giliai įkvėpė ir paklausė:

— O tas asmuo, kuris pateikia skundą, visada identifikuojamas?

Kiek pagalvojusi Leisė atsakė:

— Na, anksčiau ar vėliau, taip. Nedažnai skundą pateikianti pusė išsaugo anonimiškumą.

— Kodėl?

— Todėl, kad skundėjas paprastai žino tam tikrus bylai reikalingus faktus ir turi paliudyti prieš teisėją. Sudėtinga pri-griebti teisėją, jei žmonės, kuriuos šis suerzino, bijo stoti prieš jį. O jūs bijote?

Regis, moterį išgąsdino jau pats tas žodis.

— Taip, galima sakyti, taip, — prisipažino ji.

Leisė suraukė kaktą ir, panašu, nuobodžiavo.

— Klausykit, gal tada mažiau užuolankų. Apie kokio rimtumo poelgį mes čia šnekame?

Mardžė užsimerkė ir prisivertė ištarti:

— Žmogžudystę.

Ji tuoju atsimerkė ir apsidairė, ar tik kas nebus nugirdęs. Tačiau nieko šalimais nebuvo, tiktai Leisė, kuri priėmė informaciją akivaizdžiai skeptiškai — per šitiek metų šiame darbe tokia reakcija savaime išsiugdė. Leisė priminė sau — kantrybės. Tada pažvelgė į Mardžės akis, sudrėkusias nuo ašarų.

Leisė pasilenkė kiek arčiau ir švelniai paklausė:

— Jūs teigiate, kad kažkuris iš pareigas einančių teisėjų įvykdė žmogžudystę?

Mardžė prikando lūpą ir papurtė galvą.

— Žinau, kad jis tai padarė.

— Gal galiu paklausti, iš kur?

— Mano tėvas pateko tarp jo aukų.

Leisė, stengdamasi suvokti, ką išgirdo, apsižvalgė.

— Aukų? Tai jų daugiau nei viena?

— Taip. Manau, kad mano tėvas buvo antroji jo auka. Tiksliai nežinau kuri, bet dėl jo kaltės esu tikra.

— Įdomu.

— Jūs šito nenuvertinkite. Ar dažnai gaunate skundų apie teisėjus žmogžudžius?

— Na, tokio dar nėra buvę.

— Būtent. Kiek per visą Amerikos istoriją nuteista už žmogžudystę pareigas einančių teisėjų?

— Neteko apie tokį atvejį girdėti.

— Tai va, kad nėra. Užtat nenurašykite šito atvejo į kažkokias įdomybes.

— Įžeisti nenorėjau.

Kitapus kavinės Darenas baigė savo svarbų darbą ir išėjo. Nė viena iš moterų net nepastebėjo.

Mardžė tarė:

— Neįsiziėdžiau. Šitoje kavinėje neketinu plėtotis. Turiu daugybę informacijos, kuria norėčiau pasidalyti su jumis ir niekuo kitu, bet ne šičia.

Leisei nuolat tekdavo turėti reikalų su visokiais pakvaišėliais ir isterikais, nešinais dokumentų segtuvais, — esą kažkoks teisėjo mantija vilkintis niekšelis neabejotinai korumpuotas. Kone visada vos keletą minučių pabendravusi su skundėju ji galėdavo nuspręsti bylos likimą ir jau pradėti planuoti, kaip tą skundą kiš į atmestų pareiškimų stalčių. Per šitiek metų ji išmoko permatyti žmones kiaurai — tiesa, kadangi dažnai tekdavo susidurti su visokiais prietrankomis, tai ypatingų įgūdžių čia ir nereikėjo.

Tačiau šita Mardžė, ar koks jos tikras vardas, neatrodė nei prietranka, nei pakvaišėlė, nei isterikė. Ji kažką susekė ir buvo įsibaiminusi.

— Gerai, — tarė Leisė. — Tai ką darome toliau?

— Kas toliau?

— Žiūrėkite, jūs su manimi susisieškėte. Tai norite man papasakoti ar ne? Aš nenusiteikusi žaisti, bandyti iš jūsų ar ko kito, kas nori skųsti teisėją, kvosti informaciją. Jau ir taip iššvaistau daugybę laiko įtikinédama tuos, kurie man skambina, kad atskleistų tai, ką žino. Kas mėnesį tenka nutraukti tyrimus, nes prieinu aklavietes. Tai norite šnekėti ar ne?

Mardžė vėl verkė ir šluostėsi skruostus. Leisė žvelgė į ją su gilia užuojauta, bet kartu norėjo tuojau pat pakilti nuo staliuko ir daugiau čia niekada nebegrįžti.

Vis dėlto mintis apie žmogžudystę ją sudomino. Gal iš dalies dėl to, kad taryboje diena iš dienos vargino visokie tušti ir nuobodūs nelaimingų žmonių, neturinčių ko prarasti, grizinimai ir jų menkos bėdos. O štai pareigas einančio teisėjo žmogžudystė — ohoho, kokia sensacija, net sunku patikėti.

Galiausiai Mardžė tarė:

— Rytų Geinso gatvėje, „Ramadoje“, esu išsinuomojusi kambarį. Galėtume susitikti ten po darbo. Bet turite ateiti viena.

Leisė linktelėjo, tarsi taip ir būtų nujautusi.

— Turiu perspėti. Taisyklės mums draudžia susitikti su besiskundžiančiąja puse po vieną ir ne darbo vietoje. Man teks atsivesti dar vieną tyrėją, kurį nors kolegą.

— Kaip kad poną Troupą tenais? — paklausė Mardžė, galva parodydama į tuščią vietą, kur sėdėjo Darenas.

Leisė lėtai atsigręžė pažiūrėti, apie ką ji, po galais, kalba, ir bandė žūtbūt sugalvoti pasiteisinimą.

— Radau jūsų puslapyje, — paaiškino Mardžė. — Visi darbuotojai išsišiepę. — Iš savo portfelio ji išsitraukė 8×10 dydžio spalvotą savo nuotrauką ir pastūmė per stalą. — Prašom, su geriausiais linkėjimais. Va, spalvota kokybiška mano nuotrauka. Kur kas geresnė, nei ponas Troupas ką tik vogčiomis padarė.

— Apie ką čia kalbate?

— Esu tikra, kad jis jau ieško manęs, naudodamasis veido atpažinimo programa, ir nieko neranda. Manęs jokiose sistemose nėra.

— Apie ką jūs kalbate?

Mardžė pataikė kaip pirštu į akį, bet Leisė buvo pričiupta ir nepasirengusi prisipažinti.

— Gal jau nereikia, pati žinote. Ateisite viena, arba manęs visai nepamatysite. Esate labiausiai patyrusi biuro darbuotoja, o viršininkė jūsų laikina. Matyt, galite elgtis kaip tinkama.

— Norėčiau, kad viskas būtų taip paprasta.

— Tada pavadinkime tai taurelės išlenkimu po darbo. Susitiksimė bare, jei viskas klosis gerai, užlipsime viršun į mano kambarį ir pasikalbėsime privačiai.

— Negaliu eiti į jūsų kambarį. Taip pažeidžiamos procedūros taisyklės. Jei užpildomas pareiškimas ir prireikia susitikti privačiai, tada taip. kažkas turi žinoti, kur esu, bent jau iš pradžių.

— Na, gerai. Kada?

— Šeštą gerai?

— Būsiu kampe, prie galinio stalelio iš dešinės. Viena, kaip ir jūs. Jokios įrašymo ar pasiklausymo įrangos, jokių kamerų, jokių kolegų, kurie apsimesdami, kad geria, slapčia filmuoja. Linkėjimai Darenui. Gal kada dar bus proga susitikti. Sutarta?

— Sutarta.

— Gerai. Tai jau galite keliauti.

Einant kvartalą iki darbo Leisei teko pripažinti, jog neatmena, kad kas per pirmą interviu jai būtų taip atspardęs užpakalį.

Ji pastūmė spalvotą nuotrauką per Dareną darbo stalą ir tarė:

— Gerai padirbėta. Kaip reikiant mus pamokė. Žino ir mūsų vardus, ir pareigybes, ir darbo ženklelio numerius. Davė

man šitą nuotrauką ir pasakė, jog bus daug geresnė nei tos, kurias padarei tu.

— Na, ji teisi, — sutiko Darenas, paimdamas nuotrauką.

— Įsivaizduoji, kas tokia galėtų būti?

— Ne. Paleidau jos veidą per mūsų programas — jokios informacijos. Tai reiškia, kad nieko gero.

— Tai reiškia, kad per pastaruosius šešerius metus ji Floridoje nebuvo suimta. Gal gali patikrinti FTB sistemoje?

— Greičiausiai ne. Tam reikia svarios priežasties, o aš tokios nežinau. Galiu užduoti akivaizdų klausimą?

— Prašom, klausk.

— Teisėjų veiklos vertinimo komisija yra tyrimų agentūra, tiesa?

— Bent jau turėtų būti.

— Tai kodėl tada mūsų nuotraukos ir biografijos viešai pateiktos toje kvailoje svetainėje?

— Čia jau bosės klausk.

— Nėra pas mus bosės. Tik kažkokia biurokratė karjeristė, kuri netrukus išeis ir kurios mes nė kiek nepasiilgsim.

— Turbūt. Klausyk, Darenai, apie tai jau ne kartą kalbėjome. Nenorime, kad mūsų mieli veideliai būtų tarybos puslapyje. Kaip tik dėl to aš savo nuotraukos nekeičiau jau penkerius metus. Vis dar atrodau trisdešimt ketverių.

— Sakyčiau, trisdešimt vienių, bet mano vertinimas subjektyvus.

— Ačiū.

— Ai, matyt, nieko čia tokio. Juk nesivaikome žmogždžių ir narkotikų prekeivių.

— Taigi.

— Tai dėl ko toji, kad ir kas ji būtų, skundėsi?

— Dar nežinau. Ačiū už pagalbą.

— Tikrai padėjau.

2 skyrius

„Ramados“ poilsinė zona su restoranu užėmė visą didelį įstiklinto viešbučio atrijaus galą. Šeštą prie jo perlamutrinėmis spalvomis žvilgančio baro rikiavosi išsipuošę lobistai, besizvalgantys patrauklių sekretorių iš visokių agentūrų, o dauguma staliukų buvo užimti. Floridos teismo rūmai posėdžiavo už penkių kvartalų nuo Kapitolijaus, tad senamiesčio restoranuose šurmuliavo svarbūs veikėjai, aptarinėjantys politikos reikalus, tykantys pinigų ir sekso.

Leisei įėjus, į ją sužiuro keletas vyrų — ji nuėjo dešinėn iki galo, kur rado Mardžę sėdinčią vieną prie nedidelio staliuko kampe, pasistačiusią stiklinę vandens.

— Ačiū, kad atėjote, — padėkojo Leisei prisėdus.

— Niekis. Šita vietelė pažįstama?

— Ne. Pirmąsyk čia. O ji gana lankoma, tiesa?

— Taip, šituo metų laiku. Kai karnavalas baigiasi, pasidaro ramiau.

— Karnavalas?

— Teismo rūmų posėdžiai. Nuo sausio iki kovo. Rakinkit gėrimų sekcijas. Slėpkit moteris ir vaikus. Žinote, rutina.

— Apgailestauju.

— Kaip suprantu, čia negyvenate.

— Ne, negyvenu.

Skubėdama pro šalį padavėja stabtelėjo ir paklausė, ar jos užsisakys ko išgerti, nepatikliai nužvelgdama vandens stiklinę. Jos mintis buvo aiški: ei, panos, pas mus čia daug žmonių,

tad jūsų staliuką galiu duoti kam nors, kas mokės už savo gėrimus.

— Taurę pino gridžio, — užsisakė Leisė.

— Man irgi, — iškart pridūrė Mardžė, ir padavėja pasišalino.

Leisė žvilgtelėjo dešinėn ir kairėn, norėdama įsitikinti, ar jų kas nenugirs. Neturėtų. Staleliai stovėjo gana atsčiai vienas nuo kito, be to, iš baro be paliovos sklindantis kvatojimas visa užgožia.

Ji tarė:

— Gerai. Tai jūs čia negyvenate, ir aš nežinau, kuo jūs vardu. Sakyčiau, pradžia nekokia, bet esu prie tokių dalykų pratusi. Tačiau, kaip jau jums sakiau, išikvoju daug laiko su žmonėmis, kurie su manimi susisiečia, o paskui, kai reikia papasakoti, kas nutiko, neprasižioja.

— O ką jūs norėtumėte sužinoti pirmiausia?

— Tai gal pradėkime nuo jūsų vardo, pavardės?

— Šito negaliu sakyti.

— Šaunumėlis.

— Bet norėčiau sužinoti, ką darytumėt su mano vardu? Užvestumėte bylą? Skaitmeninę ar senovinę — popierinę? Jei skaitmeninę, tai kur ji būtų saugoma? Kas dar žinotų mano vardą?

Leisė sunkiai nurijo seilę ir įsistebeilijo į moterį priešais. Mardžė neatlaikė žvilgsnio ir nusuko akis šalin.

— Jūs nervinga ir elgiatės taip, tarsi jus kas persekiotų, — įvertino Leisė.

— Manęs niekas nepersekioja, Leise, bet viskas palieka pėdsakus.

— Pėdsakus, kuriais kažkas gali atsekti. Ar tai teisėjas, kurį įtariate įvykdžius žmogžudystę? Padėkit man, Mardže. Pasakykite ką nors.

— Viskas palieka pėdsakus.

— Jau sakėt.

Skubėdama pro šalį padavėja stabtelėjo tik padėti ant stalo dviejų taurių vyno ir dubenėlio riešutų.

Mardžė, atrodo, vyno nė nepastebėjo, o Leisė gurkšnelį nurijo. Ji kalbėjo toliau:

— Taigi, vis su tuo vardu nebaigiame. Iš pradžių aš jį kur nors užsirašysiu ir į sistemą nevesiu.

Mardžė linktelėjo ir tapo kitu žmogumi:

— Džerė Krosbi. Keturiasdešimt šešerių, Pietų Alabamos universiteto Mobylyje profesorė. Kartą ištekėjusi, kartą išsi-skyrusi, susilaukusi vieno vaiko — dukters.

— Ačiū. Ir manote, kad jūsų tėvą nužudė teisėjas, šiuo metu einantis pareigas. Teisingai?

— Taip, Floridos teisėjas.

— Na, tokių bent tūkstantis.

— Dvidešimt antrosios apylinkės teisėjas.

— Įspūdinga. Tokių pas mus apie keturiasdešimt. Kada sužinosiu jūsų įtariamojo vardą?

— Jau tuoj. Galim truputį stabtelėti? Dabar daug nereikia, kad pernelyg susijaudinčiau.

— Nepalietėt savo vyno. Jis gal padėtų.

Džerė gurkštelėjo, giliai įkvėpė ir tarė:

— Spėju, jums apie keturiasdešimt.

— Beveik. Trisdešimt devyneri, taigi, keturiasdešimt jau greit sukaks. Traumuojantis potyris?

— Na, turbūt. Bet gyvenimas tęsiasi. Tai prieš dvidešimt dvejus jūs vis dar mokėtės universitete?

— Matyt. O kaip čia susiję?

— Atsipalaiduokite, Leise, dabar aš kalbu, gerai? Mes prisikasime. Tada dar buvote kone vaikas ir apie buvusio teisės profesoriaus Brajano Burko nužudymą tikriausiai nieko negirdėjote?

— Negirdėjau. Čia jūsų tėvas?

— Taip.

— Užjaučiu.

— Ačiū. Beveik trisdešimt metų mano tėvas dėstė teisę Stetsono teisės mokykloje Floridoje. Galfporte, netoli Tampos.

— Aha, žinau tą mokyklą.

— Dėl šeimos reikalų šešiasdešimties jis išėjo į pensiją ir grįžo į gimtąjį miestą Pietų Karolinoje. Apie savo tėvą turiu parengusi išsamią bylą, kurią kada nors vėliau jums perduosiu. Tvirtas buvo vyras. Neverta nė sakyti, kaip smarkiai jo nužudymas sukretė mūsų pasaulį, tiesą sakant, aš lig šiol taip ir neatsigavau. Jaunystėje netekti tėvo — baisu, bet žmogžudystė, ir dar neiširta, neapsakomai pakerta. Po dvidešimt dvejų metų ten jau niekas nieko neberanda, ir policija tiesiog pasidavė. Kai tik supratome, jog jie nieko nepes, aš prisiekiau padaryti viską, kad rasčiau tėvo žudiką.

— Policija pasidavė?

Džerė išgėrė vyno.

— Laikui bėgant, taip. Byla dar nebaigta, ir aš su jais kartkartėmis pabendrauju. Nepamanykite, kad čia baksnoju farus. Esamomis aplinkybėmis jie padarė geriausia, ką galėjo, tačiau tai buvo tobula žmogžudystė. Visos jos tokios.

Leisė irgi gurkštelėjo iš taurės.

— Tobula žmogžudystė?

— Taip. Jokių liudininkų. Jokių įkalčių, bent jau tokių, kurie po teismo ekspertizės atvestų prie žudikų. Jokio akivaizdaus motyvo.

Leisė jau vos neleptelėjo: *O tai ką tada aš čia padarysiu?*

Tačiau ji dar išgėrė vyno ir pasakė:

— Nesu tikra, ar Teisėjų veiklos vertinimo komisija pajėgi ištirti seniai įvykdytą žmogžudystę Pietų Karolinoje.

— To ir neprašau. Jūsų jurisdikcijoje Floridos teisėjai, kurie galimai susiję su neteisėta veikla, taip?

— Taip.

— Įskaitant ir žmogžudystes.

— Manau, kad taip, nors su tokiu atveju neteko susidurti. Čia jau darbelis rimtesniems vyrukams valstijoje, gal net FTB.

— Valstijos vyrukai jau bandė. O FTB nenori pradėti tyrimo dėl dviejų priežasčių. Pirma, čia ne federalinis reikalas. Antra, nėra įkalčių, siejančių žmogžudystes, užtat FTB nieko nežino. Spėju, nežino niekas, išskyrus mane, kad galimai turime reikalą su serijiniu žudiku.

— Buvote susisiekusi su FTB?

— Prieš daugelį metų. Kaip aukos šeima, mes visur ieškome pagalbos. Bet nieko nepešėm.

Leisė dar gurkštelėjo vyno.

— Gerai, dabar jau man kyla nerimas — dabar gal apie viską iš lėto. Manote, kad prieš dvidešimt dvejus metus jūsų tėvą nužudė pareigas einantis teisėjas. O ir žmogžudystės įvykdymo metu jis teisėjavo?

— Ne. Jį išrinko 2004 metais.

Leisė bandė tai suvokti ir apsidairė. Vienas kažkoks panašus į lobistą dabar sėdėjo prie gretimo staliuko ir klastingai šnairakiavo į ją su neslepiaumu vulgarumu — apie Kapitolijų tokie dalykai nereti. Ji žiūrėjo į vyrą, kol šis nukreipė žvilgsnį, tada pasilenkė arčiau ir tarė:

— Jausčiausi geriau, jei galėtume pasikalbėti kur kitur. Čia darosi labai triukšminga.

— Antrame aukšte turiu nedidelį konferencinį kambarį, — tarė Džerė. — Užtikrinu, kad ten saugu. Jei bandysiu jus užpulti, galėsite rėkti ir pabėgti.

— Na, manau, tada gerai.

Džerė sumokėjo už vyną, ir jiedvi išėjo iš baro ir atrijaus, pakilo liftu iki verslininkams skirto pusaukščio — ten Džerė atrakino vieno iš daugelio nedidelių konferencinių kambarėlių duris. Ant stalo gulėjo keletas bylų.

Moterys susėdo priešais prie stalo su ranka pasiekiamomis bylomis. Daugiau ten nieko nebuvo — jokių nešiojamųjų kompiuterių, jokių bloknotų, abiejų telefonai rankinėse. Džerė akivaizdžiai daug labiau atsipalaidavo, nei atrodė bare, ir pradėjo šitaip:

— Pasikalbėkime be užrašų ir be įrašų. Bent kol kas. Mano

tėvas, Brajanas Burkas, išėjo iš Stetsono 1990-aisiais. Jis ten dėstė beveik trisdešimt metų, tapo legenda, visų mylimu profesoriumi. Tada su motina nusprendė grįžti namo į Gafnį Pietų Karolinoje — mažą miestelį, kuriame abu užaugo. Ten turėjo daug giminių, atgavo šiek tiek žemės. Pasistatė nedidelį namuką tarp miškų, užveisė sodą. Kartu gyveno mano močiutė iš mamos pusės, jiedu ja rūpinosi. Trumpai tariant, jaukiai leido pensinį amžių. Pinigų turėjo užtektinai, sveikata gana gera, buvo aktyvūs bažnyčios bendruomenės nariai. Tėtis daug skaitė, rašė straipsnius į teisės leidinius, palaikė ryšius su senais draugais, mieste dar susirado naujų. O tada jį nužudė.

Pasilenkusi Džerė paėmė bylą — mėlyną, laiško formos, storio per colį, kaip ir kitos. Pastūmė ją per stalą ir pasakė:

— Čia straipsnių rinkinys apie tėvą, jo karjerą ir mirtį. Kai ką suradau ieškodama laikraščiuose, kai ką atkasiau internete, bet šiaip nesu nė vienos iš šitų bylų kur nors įvedusi.

Leisė bylos neatvertė.

Džerė kalbėjo toliau:

— Geltonai pažymėta tėvo nuotrauka žmogžudystės vietoje. Mačiau ją keletą kartų, daugiau nebenoriu. Pažiūrėkite.

Leisė atvertė bylą ir suraukusi kaktą pažvelgė į išdidintą spalvotą nuotrauką. Vyro kūnas gulėjo kažkur žolėse su nedidele, smarkiai užveržta ir į odą įsirėžusia virve ant kaklo. Ta virvė, regis, nailoninė, mėlyna, sutepta išdžiūvusiu krauju. Ties sprandu surišta kietu mazgu.

Leisė užvertė bylą ir pašnabždomis tarstelėjo:

— Apgailestauju.

— Visgi keista. Po dvidešimt dvejų metų kažkaip išmoksiti susidoroti su skausmu ir padėti jį į dėžutę, kur jis, jei pasistengi, ir lieka. Tačiau tik apdairiai nesužiūrėk, ir štai vėl užplūsta prisiminimai. Dabar, Leise, man viskas gerai. Dabar tikrai labai gerai, nes šnekuosi su jumis, kažką dėl to darau. Net neįsivaizduojat, kiek valandų vis bandžiau prisiversti čia atvažiuoti. Tai taip sunku, siaubas.

— Tai gal tada pakalbėtume apie nusikaltimą.

Džerė giliai įkvėpė.

— Žinoma. Tėtis mėgdavo išeiti ilgam pasivaikščioti po miškus už savo sodybos. Mama irgi dažnai išsiruodavo drauge, bet ją kamavo artritas. Vieną dieną 1992-ųjų pavasario dieną tėtis ją atsisveikindamas pabučiavo, pasiėmė savo kelioninę lazda ir patraukė į žygį. Atlikus skrodimą nustatyta, kad jis mirė dėl deguonies trūkumo, bet rasta ir žaizda galvoje. Nesunku buvo nuspėti, kad susidūrė su kažkuo, kas smogė jam į galvą, parbloškė, o paskui pribaižė su nailonine virve. Kūną nuvilko nuo tako ir įmetė į griovį, kuriame tą pačią popietę jis ir buvo aptiktas. Nusikaltimo vietoje nieko nerasta — jokio buko daikto, kuriuo jam galėjo važti, jokių pėdsakų, batų atspaudų, nes buvo sausa. Jokių grumtynių ženklų, jokių plaukų ar drabužių draiskanų. Ničnieko. Kriminalinėje laboratorijoje ištyrė virvę, bet neaptiko jokių užuominų. Byloje yra jos aprašymas. Ta jų sodyba ganėtinai netoli miesto, visgi atoki, tad jokių liudininkų nebuvo, niekas nepastebėjo ko nors neįprasto. Jokio automobilio ar sunkvežimio su kitos valstijos numeriais. Jokių slampinėjančių nepažįstamųjų. Ten aplink pilna tokių vietų, kur galima paslėpti mašiną, atsėlinti nepastebėtam ir išeiti nepaliekant pėdsakų. Per dvidešimt metų, Leise, niekas nepaaiškėjo. Bylos tyrimas įstrigo. Mes susitaikėme su niūria tikrove, kad šitas nusikaltimas niekad nebus iširtas.

— Mes?

— Na, taip, nors čia labiau vienišo vilko kelias. Motina mirė praėjus porai metų po tėvo mirties. Ji taip ir neatsigavo. Dar turiu vyresnį brolių Kalifornijoje — jis keletą metų bandė kažką aiškintis, bet paskui numojo ranka. Pavargo nuo policijos pranešimų, kad nieko nerasta. Pasišnekam kartais, bet apie tėtį — retai kada. Taigi, lieku kaip ir viena. Liūdna šitaip.

— Skamba graudžiai. Bet nuo žmogžudystės Pietų Karolinoje iki teismo rūmų Floridos pusiasalyje iš pirmo žvilgsnio viskas atrodo toli. Kaip tai susiję?

— Tiesą sakant, sunku įrodyti, kad susiję. Tik pasvarstymai visokie.

— Jūs juk neatvažiavote čia tik norėdama pasidalyti pasvarstymais. Kaip dėl motyvo?

— Būtent motyvą ir teturiu.

— Ar ketinate man apie jį papasakoti, ar ne?

— Palūkėkit, Leise. Net neįsivaizduojat. Aš negaliu patikėti, kad štai sėdžiu čia ir kažką kaltinu žmogžudyste, neturėdama jokių įrodymų.

— Džere, jūs nieko ir nekaltinate. Tik turite galimą įtariamąjį, antraip jūsų čia nebūtų. Pasakykit jo pavardę — aš niekam neprasitarsiu. Kol jūs nesuteiksite leidimo. Sutariam? Gerai?

— Taip.

— Tada grįžkime prie motyvo.

— Motyvo klausimas įtraukė mane nuo pat pradžių. Neradau jokio tėvo aplinkos žmogaus, kuris būtų jo nemėgęs. Jis buvo dėstytojas, gavo neblogą atlyginimą ir taupė pinigus. Niekada jų neinvestavo į jokių sandorių, žemes ar ką nors tokio. Šiaip jau bodėjosi visokiais turto vystytojais ir spekuliantais. Pažinojo porą kolegų, irgi teisės profesorių, kurie smarkiai nudegę sudėję visus savo pinigus į akcijas, kotedžų statybas ir panašius dalykus, — ir nelabai jų užjautė. Tėtis neturėjo jokių verslo santykių, verslo partnerių, nebuvo joks bendrasavininkis — jokių tokių dalykų, kur lengvai gali įsivelti į nesutarimus ir susirasti priešų. Labai nenorėjo prasiskolinti, tad laiku sumokėdavo visus mokesčius. Buvo ištikimas savo žmonai ir šeimai, bent jau kiek žinau. Jei būtumėt pažinojusi Brajaną Burką, tai suprastumėt, kad toks žmogus negalėtų apgaudinėti savo žmonos. Jo darbdaviai — Stetsonas — su juo elgėsi sąžiningai, o studentai mylėjo. Per trisdešimt metų jį net keturis kartus išrinko šauniausiu Stetsono teisės profesoriumi. Vis atsisakydavo paaukštinimo į dekanus, nes manė, jog svarbiausias jo pašaukimas yra dėstyti, tad norėjo likti auditorijoje. Be abejo, nebuvo jis tobulas, bet, dievaži, arti to.

— Būtų buvę šaunu susipažinti.

— Tai buvo žavingas, mielas žmogus, kuris neturėjo jokių žinomų priešų. Tas įvykis — ne apiplėšimas, nes prieš išeidamas piniginę tėtis paliko namie, o jokių kitų daiktų iš jo nepagrobė. Akivaizdu, kad ir ne nelaimingas atsitikimas. Užtat policija jau nuo pat pradžių užstrigo.

— Bet.

— Bet. Gali būti dar kai kas. Aišku, gali pasirodyti priemta, bet teturiu tiek. Ištroškau. O jūs?

Leisė papurtė galvą. Džerė priėjo prie bufetėlio, įsipylė iš ąsočio vandens su ledu ir grįžo į savo vietą. Giliai įtraukė oro ir kalbėjo toliau:

— Kaip jau sakiau, tėvas dievino auditoriją. Mėgo dėstyti. Jam čia buvo pasirodymų vieta, scena, kurioje vaidino vienas. Jis guviai domėjosi viskuo, kas supa, naujausia medžiaga, ypač savais studentais. Teisės mokyklos trečiame aukšte yra kabinetas, kuriame jis viešpatavo du dešimtmečius. Dabar ten kaba lentelė, o tas kabinetas pavadintas jo vardu. Tai nedidelė auditorija su pusračiu išdėstytomis aštuoniasdešimčia vietų — kiekvienas jo pasirodymas ten pritraukdavo minias. Jo paskaitos apie konstitucinę teisę — pagaulios, keliančios iššūkį, neretai linksmos. Tėvas turėjo puikų humoro jausmą. Kiekvienas studentas norėjo, kad jam ar jai konstitucinę teisę dėstytytų profesorius Burkas — daktaru Burku nemėgo būti vadinamas. Net tie, kam nepavykdavo pas jį užsirašyti, dažnai eidavo pasiklaudyti jo paskaitų. Neretai buvo galima pamatyti vaizdelį, kai vizituojuantys profesoriai, dekanai, alumnai ir buvę studentai varžosi dėl vietos auditorijoje, dažnai įsitaiso ant sulankstomų kėdžių salės gale arba susėda ant šoninių laiptų. Pats universiteto prezidentas, irgi teisininkas, nesyk lankydavosi jo paskaitose. Dabar gal jau įsivaizduojate?

— Tikrai, net nereikia įsivaizduoti. Puikiai, su siaubu, prisimenu savo konstitucinės teisės paskaitas.

— Regis, dažniausiai taip ir būna. Aštuoniasdešimt stu-

dentų, visi pirmakursiai, kuriems pasisėkė, žinojo, kad jis galėjo būti toks kaip jie.

Prisimindama tėvą, Džerė vėl susigraudino. Leisė nusišypsojo, linktelėjo ir pabandė ją padrašinti.

— Tėtis mėgo dėstyti, taip pat dėstydamas mėgo taikyti Sokrato metodą — pasirinkdavo atsitiktinį studentą ir užduodavo jam arba jai trumpai išnagrinėti atvejį. Jei studentas suklysdavo arba nesugebėdavo pagrįsti savo vertinimo, tada dažnai prasidėdavo ilgos ir atkaklios diskusijos. Per daugel metų aš pabendračiau su daugybe tėvo buvusių studentų, ir nors visi vis dar jį minėjo gražiuoju, visus tebevirtė nuo prisiminimo, kai reikdavo ginčytis apie konstitucinę teisę su profesoriumi Burku. Jo bijojo, bet galiausiai žavėjosi. Tėvo nužudymas sukretė visus jo buvusius studentus. Kas gi galėtų norėti nužudyti profesorių Burką?

— Kalbėjotės su jo buvusiais studentais?

— Taip. Prisidengiau, esą rankioju visokias istorijas apie savo tėvą, galbūt ketindama išleisti knygą. Dariau tą daugel metų. Knyga taip ir nebuvo parašyta, bet šitoks pretekstas leisdavo nesunkiai įsikalbėti. Užtenka pasakyti, kad rašai knygą, ir žmonės tuojau ima pasakoti. Gavau bent porą tuzinų jo buvusių studentų atsiustų nuotraukų. Tėtis diplomų įteikimo ceremonijoje. Tėtis geria alų per studentų softbolo rungtynes. Tėtis teisėjas per mokomuosius posėdžius. Vis maži epizodai iš jo akademinio gyvenimo. Studentai jį mylėjo.

— Esu tikra, turite tai byloje.

— Žinoma. Ne čia, bet mielai su jumis pasidalinsiu.

— Aha, gal vėliau. O dabar — apie tą motyvą.

— Taip. Žodžiu, kartą prieš daugel metų kalbėjausi su tokiu teisininku iš Orlando, kuris mokėsi pas mano tėvą, ir jis man papasakojo įdomią istoriją. Sakė, auditorijoje buvo toksai vaikas, eilinis, niekuo neišskirtinis. Kartą tėvas per paskaitą jį iškvietė aptarti atvejo, susijusio su Konstitucijos ketvirtąja pataisa apie paieškas ir sulaikymus. Tas vaikas buvo gerai pa-

siruošęs, bet laikėsi priešingos nuomonės nei mano tėvas, tad jiedu karštai įsiginčijo. Tėvui labai patiko, kai studentai karštai gindavo savo nuomonę ir nenusileisdavo. Tačiau tas studentas per daug įsijautė ir kažko negražiai prišnekėjo, buvo toks aikštingas, pašiepė profesorių Burką, nors šis sugebėjo viską nuleisti juokais. Kitą paskaitą tas studentas, matyt, manydamas, kad jo eilė praėjo ir kurį laiką nebus klausinėjamas, atėjo nepasiruošęs. Tėtis jį vėl pakvietė. Bandymus išsisukti ekspromtu tėtis vertino kaip nedovanotiną prasižengimą, tad minėtas studentas smarkiai nudegė. Po poros dienų profesorius Burkas trečią sykį pakvietė atsakinėti tą patį studentą. Šįsyk jis buvo pasiskaitęs ir pasirengęs kovai. Tėtis pamažu jį įspraudė į kampą. Nelabai išmintinga ginčytis su bet kuriuo dėstytoju, kuris moko to dalyko daugybę metų, tačiau vaikinukas buvo arogantiškas ir labai pūtėsi. Tėtis sudorojo studento poziciją viena ištarne ir sugriovė jo debesų pilis. Vaikinas liko pažemintas ir visiškai sugniuždytas. Jis nusikeikė, sviedė sąsiuvinį, čiupo savo kuprinę ir iškiūtindamas iš auditorijos taip trenkė durimis, kad kone jas sulaužė.

— Nutaikęs progą, tėvas pasakė: „Nesu tikras, ar jis jau metė prisiekusiųjų teismus.“

— Auditorija prapliupo juoktis — taip garsiai, kad tasai studentas turėjo išgirsti. Jis išsibraukė iš profesoriaus Burko paskaitų ir ėmėsi kontratakos. Pasiskundė dekanui ir prezidentui. Buvo įsitikinęs, kad tapo pajuokos objektu, o paskui išvis metė tą teisės mokyklą. Rašė laiškus alumnams, politikams, kitiems dėstytojams — tikrai keistokas elgesys. Siuntė laiškus ir tėvui. Jie buvo parašyti išskirtinai tvarkingai, bet tokie gana padriki ir visai ne grasinantys. Paskutinis išsiųstas iš psichinės sveikatos centro netoli Fort Loderdeilio, parašytas ranka, iš stacionaro. Jis teigė patyręs psichinę krizę ir dėl to kaltino tik mano tėvą.

Moteris padarė pertraukėlę ir išgėrė vandens.

Leisė palūkėjusi pasitiksline:

— Tai tiek? Motyvas — nepatenkintas studentas?

— Taip, bet viskas pasirodo kur kas sudėtingiau.

— Tai jau tikiuosi. Kas jam nutiko?

— Paskui jis pasigyždė galvą ir baigė teisės mokyklą Majamyje. Dabar dirba teisėju. Taip taip, suprantu, jums tai neatrodo įtikinama, ir visai teisėtai. Vis dėlto jis tėra vienintelis galimas įtariamasis.

— O kodėl viskas, sakėte, sudėtingiau?

Džerė ilgai žiūrėjo į bylas, sudėliotas stalo gale. Jos buvo penkios, visos storos, skirtingų spalvų. Leisė pasekė moters žvilgsniu, galiausiai suprato, kur link ji suka, ir paklausė:

— Tai čia dar penkios to paties žudiko aukos?

— Jei taip nemanyčiau, čia nebūčiau.

— Esu tikra, tarp jų yra kažkoks ryšys.

— Taip. Du dalykai. Pirma — būdas. Visiems šešiams trenkta į galvą ir visi uždusinti tokia pat nailonine virve. Visais atvejais virve smarkiai užspaustas kaklas ir užrištas lygiai toks pat mazgas ties sprandu — kaip ir savotiškas ženklas. Ir visi šeši buvo kuo nors įsipykę mūsų šiam teisėjui.

— Įsipykę?

— Jis juos visus gerai pažinojo. Ir metų metais persekiojo.

Leisei ėmė trūkti oro, ji giliai nurijo ir pilve pajuto baimės virpulį. Burna ėmė džiūti, ji teįstengė pratarti:

— Nesakykit man jo pavardės. Nemanau, kad tam esu pasiruošusi.

Pokalbis ilgam nutrūko, ir abi moterys stebeilijo į sienas. Galiausiai Leisė prabilo:

— Na, šiandienai prisiklausiau pakankamai. Leiskite man dabar viską suvirškinti, aš jums vėliau paskambinsiu.

Džerė nusišypsojo, linktelėjo ir netikėtai pasidavė. Jiedvi apsikeitė telefono numeriais ir atsisveikino. Leisė nuskubėjo per vestibulį ir negalėjo sulaukti, kada pagaliau atsiders automobilyje.